

РЕШЕНИЕ

№ 27708

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6291** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба от Т. Г. / Т. G./ - турски гражданин, [дата на раждане] в [населено място], Република Т., чрез адв.А. Г. от АК –Х. със съдебен адрес – [населено място], [улица] срещу Заповед № 4536 ПАМ -117/15.04.2026 г. , издадена от Началника на ГПУ –С. -комисар М. И., с която на основание чл. 44, ал. 1, вр. с чл. 42з ал.1 т.1 във връзка с чл.10 ал.1 т.4 от Закона за чужденците в Република Б. е наложена принудителна административна мярка „ Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите –членки на Европейски съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“ .

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Конкретно се сочи, че в частта, в която следва да са посочени мотиви, не са обсъдени важни обстоятелства, че жалбоподателят работи като международен шофьор и оспорената ПАМ накърнява правото му на труд и се нарушава принципа за целесъобразност залегнал в чл.6 от АПК. Твърди се, че е нарушена разпоредбата на чл.8 от ЕКПЧ. Според жалбоподателят, административният орган не е изследвал въпроса за пропорционалността на санкцията и съответно да извърши преценка между обществения и личния интерес. Не е извършена и преценка дали с издаването на акта е приложена пропорционална мярка по смисъла на чл.2 параграф 3 от Протокол 4 към ЕКПЧ. От съда се иска да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител – адв. А. Г. е постъпило писмено становище от 29.06.2026г., с

което се претендират и разноси на основание чл.38 ал.2 вр.ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата. Ответникът – началник на Гранично полицейско управление /ГПУ/ - С., редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от докладна записка рег. № 4536р-12299/12.04.2026 г. на Началник 02 група на ГКПП „К.. А.“ на 11.04.2026 г. около 22.10 часа на ГКПП Капитан А. е пристигнал за влизане в страната лек автомобил „Х.“ с турски рег. № 22AFH007, управляван от турския гражданин Т. Г. / Т. G./ [дата на раждане] в [населено място], Република Т. с паспорт № U22606112 с визов стикер №[ЕИК]-Б., валиден от 07.01.2026 г. до 06.07.2026 г. При извършена физическа проверка СО С. К. се усъмнява за наличие на тайник в автомобила., който малко по –късно е установен и в него са открити две лица –Н. L. M., [дата на раждане] – И. с паспорт № A19332799 и М. К. F., роден на 19.02.209 г. – И. без документи за самоличност. На представения иракски паспорт е изготвена експертна справка, въз основа на която се установява, че документа за самоличност е истински. Жалбоподателят е задържан за 24 часа със Заповед № 453633-81/11.04.2026 г., укритите лица са задържани също със съответни заповеди за срок от 24 часа.

Въз основа на установеното, Началник 02 група ГКПП „К..А.“ ПИ е предложил по отношение на жалбоподателя Т. Г. да бъдат наложени принудителни административни мерки „Експулсиране“ на осн. чл.42, ал.1 т.2 във връзка с чл.10 ал.1 т.4 от ЗЧРБ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години на основание чл.42з ал.1 т.1 във връзка с чл.10 ал.1 т.4 от ЗЧРБ.

На Т. Г. е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.280 ал.2 т.3 и т.4 във връзка с ал.1 от НК.

Въз основа на предложението, обективизирано в докладната записка, е издадена процесната заповед № 4536ПАМ-117/15.04.2026 г. на Началника на ГПУ - С., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на Т. Г. /Т. G./ е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на мярката „Експулсиране“.

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 15.04.2026 г.

От Районен съд – Свиленград по делото е представен заверен препис от Споразумение, одобрено с Определение № 95/15.04.2026 г. на същия съд по НОХД № 20265620200263/2026г., влязло в законна сила на 15.04.2026г., видно от което Т. Г. е признат за виновен за извършено престъпление по чл.280 ал.2 т.3 и т.4 във връзка с ал.1 от НК и му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и наказание „глоба“ в размер на 3000 евро. На основание чл.66 ал.1 от НК изпълнението на така наложеното наказание „лишаване от свобода“ се отлага за срок от 3 години.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и препис от Споразумение, одобрено с Определение № 95/15.04.2026 г. на РС – Свиленград..

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават заповеди за налагане на този вид принудителни административни мерки. Съгласно заповед № 4070з-632/17.06.2024 г. на Директора на РДГП Е. началниците на ГПУ в състава на РДГП – Е. са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл.39а, ал.1 и заповеди по чл.44, ал.5, ал.6, ал.9, ал.10 и ал.13 от ЗЧРБ. Следва, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т.1 от АПК.

В мотивите на оспорения акт са посочени съответните правни основания, както и обстоятелството, че по отношение на жалбоподателя е повдигнато обвинение за престъпление от общ характер с правна квалификация по чл.280 ал.2 т.3 и т.4 във връзка с ал.1 от НК. Посочено е конкретно, че същият превежда през границата на страната от Р. Т. в Р. Б. две лица, чужди граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, като за превеждането им е използвал МПС с турска регистрация. Препратил е и за фактически обстоятелства към предложение рег. № 4536р-12299/12.04.2026 г. на Началник група ГКПП – „К.. А.“, с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ.

Предвид това, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства - данните, че жалбоподателят е съпричастен към незаконното въвеждане на територията на страната на чужди гражданин, които се извеждат от посоченото в цитираното предложение.

Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът не констатира допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач Ф. С..

Неоснователни са и аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 АПК. Към административната преписка са приложени всички оформени документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на Република Б. на укрити две лица, чужди граждани.

По отношение на жалбоподателя е налице и влязла в сила присъда – одобрено споразумение от Районен съд – Свиленград на 15.04.2026 г., с което същият е осъден за престъпление по чл.280 ал.2 т.3 и т.4 вр. ал.1 от НК., като същият се е признал за виновен и наказателното производство е приключило по реда на глава XXIX от НПК.

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Според т. 4 на последната разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, за който има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ.

В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен факта на превеждане на отделни лица през границата на страната без разрешение на надлежните органи на властта, което деяние е и престъпление по НК

и не се оспорва от жалбоподателя, който е осъден с влязла в сила присъда.

Мотивите на заповедта препращат и към цитираната докладна записка, което не е в противоречие с нормативните изисквания, а и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към посоченото предложение. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ. Процесният случай попада в основанието по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, а именно когато има данни, че чужденецът извършва незаконно въвеждане в страната на чужденци от други държави. Посочената в заповедта фактическа обстановка, свързана с установено незаконно въвеждане на лица в страната от турския гражданин, безспорно осъществява хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и респективно прилагането на мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. За прилагането на мярката не е необходимо да е безспорно доказано деянието, а е достатъчно и само да са налице данни за това, а в конкретния случай жалбоподателят е и признат за виновен за посоченото престъпление.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Ето защо приложената спрямо Т. Г. ПАМ съответстват на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани на територията на държавите-членки на Европейския съюз. Спазен е принципът на съразмерност съгласно чл.6 от АПК.

Независимо от изхода на спора, доколкото от ответника не е заявена претенция за разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 61-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Г. / Т. G./ - турски гражданин, [дата на раждане] в [населено място], Република Т., чрез адв.А. Г. от АК –Х. срещу Заповед № 4536 ПАМ -117/15.04.2026 г. , издадена от Началника на ГПУ –С. комисар М. И., с която на основание чл. 44, ал. 1, вр. с чл. 42з ал.1 т.1 т.1във връзка с чл.10 ал.1 т.4 от Закона за чужденците в Република Б. е наложена принудителна административна мярка „ Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейски съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на наложената ПАМ „Експулсиране“ .

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: